

Denník zamestnanej matky

Danielle Medená

Denník zamestnanej matky

Danielle Medená

© Danielle Medená 2019

Ilustrovala Andrea Anetová

ISBN: 9788057009474

Úvod

V ruke držíte knihu, ktorá sa možno na prvý pohľad podobá na mnoho iných, nedajte sa však zmiast' podobným názvom alebo námetom, ktorých sa vydalo v poslednej dobe niekoľko. Táto kniha je iná. Popisuje bežné povinnosti ženy a očakávania spoločnosti s nadhľadom, vtipne a s neskutočnou dávkou irónie. Popisuje mamínu s dvomi deťmi, ktoré sú síce tým najdôležitejším kameňom v mozaike života, ale nie jediným. Aj keď je autorka mamou na plný úväzok a za tie svoje zlatička by aj život položila, snaží sa vám v knihe predstaviť aj ako žena, manželka, človek, akých možno okolo seba máte každý deň desiatky. To, že je mama, ešte neznamená, že rieši len plienky, príkrmy, prdíky a soplíky, či očkovať alebo neočkovať, či byť eko-bio-raw, alebo inak postihnutá matka dnešnej doby. Túto knihu pojala ako cestu životom, ktorý nezačína objavením sa dvoch čiarok na tehotenskom teste a končí vystrčením detí do nejakého toho predškol-

ského útulku. Po otehotnení neprestáva byť ženou, po vyiplaní detí neprestáva byť matkou, a pomedzi to je stále manželkou a zamestnankyňou. Občas sa to všetko spolu dost' drsne bije a tak nezostáva iné, ako bojovať na všetkých frontoch a hľadať kompromisy aj tam, kde už naozaj žiadne nie sú. A nie, naozaj to niekedy nezvláda a ani pri najlepšom plánovaní sa jej nedarí. V tomto všetkom sa snaží nestratiť vlastné ja a udržať si zdravý rozum... a nielen ten.

1. Chlapi

Chlap je rovnaký človek ako my, ženy. Slúži poväčšine na to, aby nám pomohol s ťažkým nákupom, vymenil zimné gumy na aute, opravil upchaný sifón v kúpeľni, prípadne ak to nevie, spojil sa s iným - manuálne vybavenejším druhom a zariadil to. Zúčastní sa detskej besiedky v škôlke, odvezie druhé dieťa na oslavu ku kamoške, cestou vybaví nákup podľa priloženého zoznamu. Tí geniálnejší vraj dokážu aj navariť, párky, čaj, kávu a iné pochutiny, postrážiť deti - vypustiť ich na ihrisko a s pivom v ruke skenovať ich pohyb, a tí najvymakanejší disponujú aj pre nich úžasným šiestym zmyslom - empatiou. Ak máte doma takéhoto chlapa, vyhrali ste. Za jeho prítomnosť vo svojom živote zaplatíte permanentne zdvihnutou doskou na záchode, delením priestoru v chladničke na - jedlo vs. pivo, zbieraním jeho zvrškov aj spodkov po celom byte, nutnosťou variť teplé jedlo (tie párky sa nepočítajú), ďalšou „mamou“ vo svojom živote, nechceme

nadobudnutými vedomosťami o futbale a ešte zopár drobnosťami, ktoré Vám pri dlhšie trvajúcim manželstve už ani neprídu. V čase vašej nepohody má toľko slušnosti, že sa odprace s vašimi deťmi na to ihrisko, nevypije viac ako jedno pivo, lebo jeho dych by vás mohol ešte viac rozladiť, na večeru natrie deťom chlieb s maslom a hodí ich do postele. Ak vlastní základný druh empatie, nechá vás na pokoji, otvorí si druhé pivo a sadne pred telku. Buďte rada. Pochopil, že rozhovor s vami by momentálne aj tak nevedol ďalej ako po - „nie zlatko, nie si tučná, pokojne si dajte chipsy“ a „susedka ani zďaleka nie je taká krásna a úžasná ako ty“. Chlapi s vyšším levelom empatie vás možno objímu, nalejú vám pohár vína a pozrú si s vami Titanic. Dopredu upozorňujem, že takýto druh chlapa je silne nedostatkový tovar a jeho nájdenie a ulovenie je skôr vecou náhody, než plodom vašej práce. Čiastočne sú možné drobné zmeny v chlapskom myslení a správaní, ale iba v prípade, že to pevne chytíte do rúk hneď od začiatku známosti a dotýčny má vek jemne nad 20 rokov. Starých psov od tridsiatky nahor už nenaučíte nič. Ak ste teda našli prijateľný kus chlapa, ktorý má tridsiatku na krku, buď ho zoberte takého, aký je, alebo ho neberte vôbec. Týmto jedincom však slúži ku cti, že sú to chlapi s pomerne vyzretými názormi na svet, ženy, manželstvo a deti. Takže je väčšia pravdepodobnosť, že si vás nechajú ako jediná voľbu svojho života a po tej susedke so sexi ritkou budú naozaj len pozerat'. To u dvadsať ročného holáčka si zďaleka nemôžete byť istá ani tým, či sa vám vráti z vynášania smetí.

Chlapi, o ktorých bola doteraz reč, sú použiteľní pre život, ktorý je úžasný, skvelý, príjemný, dobrý, alebo hodnotený aspoň rovnicou - nepomôže - neublíži a aspoň mám pekné deti. A teraz pozor. Na svete existuje niekoľko druhov chlapov, ktorí pre akýkoľvek spoločný život použiteľní nie sú. Jednoducho povedané,

bez nich vám bude lepšie, aj keby ste si tie nákupy mali nosiť na chrbte, do kopca, proti vetru, za krupobitia, v polmetrovom snehu a potme... Zradné na tom je, že tento vadný druh chlapov vyzerá rovnako, ako chlapi z predchádzajúceho odstavca, ale to je tak všetko. Chyba nastala už počas jeho rastu a socializácie a podľa vlastných skúseností musím povedať, že čím obetavejšia a milujúcejšia matka, tým horší produkt jej výchovy. Tieto opičie matky svojich synov doslova „žerú“ a nielen, že by im zniesli modré z neba, tie by ho aj vyrobili, ak by tam náhodou nebolo. Títo chlapi, s ktorými bolo doteraz zaobchádzané ako s prezidentom USA, Ruska a Bohom v jednej osobe, vám nikdy nebudú nakupovať (potraviny). A variť. A upratavať. Čo ste sa s koňom zrazili? Ved' to je ženská práca, to on robiť nebude, na to má predsa vás. Ale ani vám neopraví ten upchaný odtok v kúpeľni a nevymení zimné gumeny, lebo to doteraz nikdy nerobil a nemá potrebu s tým v tridsiatke začínať. Dieťa vie postrážiť, iba keď je bezpečne odložené v ohrádke vypoľstrovanej od vrchu po spodok odkiaľ neujde, s riešením svojho hladu počká na vás a aj všetky ostatné praktické záležitosti života prenechá Vám. V jeho slovníku žena rovná sa jeho osobná asistentka, na vekú, rodinnom postavení, zdravotnom stave, či psychickom rozpoložení nezáleží. Uhádli ste, ide o tzv. mamičkiných maznáčikov. Ono toho chybného sortimentu je oveľa viac, ale táto výrobná chyba je najrozšírenejšia. Pri svojej snahe nájsť vhodného partnera na cestu životom som ako prvé našla práve tento defektný kus chlapa. Keďže na dedine, odkiaľ pochádzam, nie je zase také nepreberné množstvo príležitostí na randenie, a navyše, aj to, čo je, poznáte už od škôlky a beriete to skôr ako brata, než ako kus vhodný k uloveniu, začala som s pomocou moderných technológií pátrať aj v susedných rybníkoch po nejakom tom úlovku. Niečo sa chytilo. Ja, neznalá chlapského myslenia (každý vás ťahá do

postele, aj keby vám mal na hlavu natiahnuť papierové vrečko) som si naivne pomyslela, ale božíčku - ten ma isto miluje, veď prečo by mi inak písal? Oslepená svetlom na konci tunela som skočila po tomto úlovku. Rovno sa priznám, že to bol životný omyl. Nebolo na ňom nič, čo by bolo použiteľné k životu. Ak berieme do úvahy tri základné dôvody, pre ktoré sa oplatí do chlapa zamilovať (vzhl'ad - budeme mať krásne deti, inteligencia - budeme mať múdre deti, peniaze - budeme mať bohaté deti), tak on nemal ani jediný z nich. Vzhl'ad nič moc, kategória - ani bicykel by ste o neho neopreli. Rozum a inteligencia sa zastavila vo vývoji niekde v trinástich rokoch a nevyzeralo to, že by sa chcela dodatočne rozbehnúť. A navyše, nemal ani to posledné, čo je u chlapa posledná záchranná brzda - peniaze (toho času nezamestnaný a neskôr menil prácu 6x za rok). Naše randenie prebiehalo prvý rok mimo jeho domov (ak jeho rodičia vytiahli päty na víkend, ušlo sa mi tej cti plížiť sa po chodbe a nebadane prekĺznuť do bytu, aby susedia nevideli), takže som neskoro odhalila u jeho matky prehnanú starostlivosť a citlivosť na svojho syna, jeho úplnú neschopnosť čo sa týka kuchyne - nevedel si uvariť ani čaj a stojac pri sporáku hodne dlho rozmýšľal, ako by to mohlo fungovať. Jeho rodičia boli na svete preto, aby mladému pánovi každé ráno išli kúpiť do supermarketu čerstvú šunku, lebo tú včerajšiu už predsa ješť nebude. So zdesením som sledovala, ako jeho mama ráno stávala s ním, robila mu raňajky, balila desiatu, dávala peniaze na obed, obliekala do kabáta, večer ho čakala s teplou večerou a zbierala po ňom špinavé ponožky a spodky, kdekoľvek ich mladý pán po sebe zanechal. Vrcholom bolo, keď za neho zaplatila pokutu za neskoré prihlásenie sa na Úrad práce, pretože (ako si sebakriticky priznala) mu to nedostatočne (iba 38x) pripomínala. No uznajte, chúďa malé, to si naozaj nemohol zapamätať. Po mne, ako jeho výstavnej skrini

sa očakávalo, že budem vyzerat' vždy reprezentatívne, aj keby som práve prekonala chemoterapiu a porodila súčasne. Reprezentatívne znamenalo - móдне, mierne vyzývavé oblečenie (radšej viac, než menej), primerané líčenie (radšej viac, než menej), tonáž a kalibrácia presne podľa terajších pravidiel krásy a štíhlosti, myslenie jadrovej fyziky, vyjadrovanie kráľovnej Alžbety a zmysel pre akýkoľvek humor (sexistické poznámky na ženy nevynímajúc). To preto, aby sa nehanbil ma priviesť do spoločnosti svojich osvietených kamarátov. Skúsenosti a dravosť v postel'ovej partii mala byť u mňa samozrejmosťou, bez nej by som v tomto konkurze na jeho veličenstvo nemala najmenšiu šancu. Naše spolužitie si predstavoval tak, že ja sa odsťahujem od rodičov, prenajmem si byt, ktorý si samozrejme budem aj sama platiť a keď sa mu bude chcieť, mladý pán sa zastaví. Potom sa samozrejme vráti pekne naspäť k maminke, ktorá ho čaká s teplou večerou a na ráno mu urobí chlebič vo vajíčku. Ak sa mu bude veľmi chcieť, prespí až do rána. Čo mi pamäť siaha, táto možnosť nikdy nenastala, pretože v mojom prenajatom byte bol iba komunistický gauč, ktorý nevyhovoval jeho náročným spacím štandardom. Takže sa vždy najneskôr o ôsmej večer spakoval a že čau. V medziprestávkach v jeho zamestnaniach sa očakávalo, že ja ako trvalo zamestnaná, platím všetky výdavky, a v časoch jeho zamestnaní sme platili všetko na polovicu. A to najlepšie na koniec - keďže si potreboval dokázať, aký je on CHLAP, pretiahol všetko, čo nestihlo pred ním ujsť na prvý kandeláber (v mojom byte, kým som bola v práci), moje kamošky nevynímajúc. Posledným klincom do nášho spolužitia bol fakt, že na požiadanie jeho najlepšieho kamaráta by som mala poskytnúť nejakú tú postel'ovú lekciu aj jemu. Veď ako inak by mu uverili tie jeho neuveriteľné historky, čo všetko spolu stvárame za dverami jeho detskej izby, v byte jeho rodičov. Ani ja som neverila,

keď som počula jeho opisy polôh z kamasútry pre skúsených. Pravda, teóriu mal naštudovanú z plnofarebných a plnokrvných obrázkov z playboya, ale prax - k tej snáď len toľko, že mladý pán bol úplný začiatočník a neschopný až tak, že som naďalej zostala panna nielen v zverokruhu. A tak som si povedala, že stačilo a vycúvala z ďalšej spoločnej cesty. Podľa informácií, ktoré sa ku mne dostali od spoločných známych, má 40 rokov, stále je slobodný, voľný, býva v detskej izbe u rodičov a pribral 20 kíl. Toľko k môjmu životnému omylu. Ak sa pýtate, prečo som s ním vlastne bola a nezutekala hneď, ako mi to došlo, tak preto, že mi to dochádzalo veľmi pomaly, proste mladá - naivná. Keď už nič iné, tak to bola tá povestná životná facka, ktorá mi aspoň trochu pootvorila oči, čo sa týkalo chlapov a ich použiteľnosti.

Po tom, ako som sa trochu spamätala z tejto chlupskej tragédie, nabrala som odvahu nahodiť háčik do lovného rybníka druhý krát. Na základe minulej skúsenosti som si stanovila jasné a pevné pravidlá - žiadny chlap z detskej izby, trvale bytom u svojich rodičov, žiadny mamičkin maznáčik, ktorý potrebuje na raňajky francúzsky toast a spodky vyprané v presne nariedenej aviváži, aby mu nezodrali jeho drahocenný vercajk. Proste normálny, samostatný, zamestnaný chlap. A tak som triedila chytené ryby cez tento nemilosrdný filter. A bolo ich veľa. Nie preto, že ja by som bola taká neodolateľná, ale znovu si prečítajte vetu o posteli a papierovom vrecku a budete vedieť, kde je sever. Po nejakom čase som naozaj vytriedila vhodný kus, ktorý sa zdal byť v bežnom živote použiteľný. Býval sám, dokonca až hen za hranicami v susednej republike, vedel, čo je aviváž a že čaj pred zaliatím treba odbaliť z papierového vrecka. No ideálny kus, povedala som si. Počas nášho poznávacieho chodenia pozeral po každom kočíku, ktorý prešiel okolo, mudroval, ako je dieťa zle/

slabo/príliš/nevhodne oblečené, aký je ten kočík nepraktický a že takto podvečer by už dieťa malo mať na sebe aspoň prikrývku. No geniálne, pomyslela som si, chlap, ktorého zaujímajú deti a dokonca je ochotný aj participovať na ich výchove. Ružová hmla pred očami mi ešte zhustla a tak som neváhala ani sekundu, keď ma pozval na prvú spoločnú dovolenku. Na samote u lesa, drevenica, len my, ticho, dobré víno a potulky po okolí. No nekúp to. A tak sme vyrazili. Bolo mi síce trochu divné, že na to, že si máme sami variť, neberieme žiadne zásoby, ale vraj dole v dedine je obchod a tak si skočíme niečo kúpiť. Zabudol však povedať, že dole v dedine je 8 kilometrov šliapania peši. Auto sme nemali, bus tam nechodil, a tak sme sa ráno vybrali na nákupnú turistiku. Tam to ešte šlo, bolo to z kopca a hlad nebol až taký zlý. Horšie to bolo nazad. Keďže o jedálnom lístku sme nemali ani potuchy, vzali sme ryžu, zemiaky, cestoviny, nejaké to mlieko a také tie bežné veci. Cestou nazad sme každý niesli do kopca pekných pár kíľ potravín. Kým sme prišli na chatu, hlad nás prešiel, vystriedal ho smäd, únava a celkom úspešne sa o nás pokúšal úpal. Dúfala som, že potraviny nám vydržia celý týždeň, lebo druhá takáto túra by značne preriedila moju očnú ružovú hmlu. Nemusela som sa báť, na druhý deň môj spoločník z ničoho - nič viditeľne posmutnel, niekam zavolať a prišiel za mnou so psími očami, či by sme sa nemohli vrátiť domov. Môj úžas a zdesenie vystriedala žiadosť o vysvetlenie a nepríjemný pocit, že dovolenka skončila skôr, ako poriadne začala. Vysvetlením sa neunavoval, ale ubezpečil ma, že ja za to nemôžem. No bodaj by, kto s ním trepal včera osem kilový nákup do kopca?! Nechali sme tam teda všetky naše krvopotne dovlečené zásoby, zbalili si svojich pár sliviek a šli každý domov. Po tomto neúspešnom pokuse o dovolenku mi mladý pán prestal dvíhať telefón, neodpisoval na SMS a celkovo kašlal na akúkoľvek komunikáciu. Tak som si

ako správna žena činu zbalila zubnú kefku a jedno sexi pyžamko a vydala sa za ním za hranice. Mladého pána som doma nenašla, ale privítal ma jeho spolubývajúci, ktorý ma už poznal z rozprávania a vzal ma na pivo. Tam mi pekne pri pollitri oroseného vysvetlil, že on ten jeho spolubývajúci je celkom fajn chlap, ale má nejaké trable s bývalou, ktorú zatiaľ stále miluje a ja som mala byť ten povestný klin, ktorým by si ju z hlavy vyrazil. Žiaľ, asi som nebola dostatočne veľký klin, pretože táto šoková terapia u neho zjavne nezabrala a povedal si, že sa skúsi do priazne svojej bývalej ešte nejakým spôsobom nast'ahovať. Ružová hmla značne zbledla. Pri druhom pollitri mi odhalil tajomstvo, odkiaľ vzal dotyčný toľko vedomostí o deťoch. Zrejme to bolo tým, že sám už jedného takéhoto tvora mal, stihol si ho zadovážiť ešte v šestnástich s takzvanou krevetou - hlava škaredá, ale telo chutné, a tak šup papierové vrečko na hlavu. Informácia, že s matkou svojho dieťaťa nebýva, neznáša ju a po treťom pive nadáva ako pohan, ma nijako neupokojila. Ružová hmla sa zmenila na šedú. Naostatok som dostala ešte jeden polliter. Pri tom som sa dozvedela históriu priateľstva týchto dvoch kamarátov do dažďa a priznanie, že keď ma teda mladý pán ohrdol, on by si dal povedať. Je treba ale počítať s tým, že má jemnú slabosť aj na pánov ale to len tak pre zmenu, aby nebola nuda. To sa mi už zatmelo nielen pred očami, ale aj v hlave. Prišla som síce o nádejného priateľa, ale hneď sa naskytl iný a dokonca veľmi flexibilný, čo sa týka spoločnosti na spanie. Wau, povedala som si, na strávenie tohto by nestačilo ani ďalších 10 pív a tak som niekde zo zvyškov zdravého rozumu vytiahla povestnú vetu - si strašne fajn, ale nie si môj typ, môžeme byť priatelia? Po tomto ozrejmění situácie z oboch strán mi novonadobudnutý kamarát odporučil, aby som si teda svoje sexi pyžamko zase zbalila, vzala domov a skúsila ho využiť na inom vhodnom objekte. Tento môj ďalší chlapský

omyl som odvtedy nevidela, ale spoloční známi hlásili, že sa oženil, má ďalšieho malého tvora a niekde sa usadil. Či s tou vtedajšou vyvolenou, alebo novým objavom, netuším.

Po tejto ďalšej výchovnej facke od života som si dala na chvíľu pokoj. Predsa len, stráviť toľko informácií a piva, to chvíľu trvá. Časom som sa oklepala aj z tohto a nahodila som háčik do rybníka znova. Moje filtre sa ešte rozšírili na - bez záväzkov a aspoň rok po rozchode, nech je istota. Po nejakej dobe filtrovania sa zjavilo niečo, čo vyzeralo nádejne. Chlapík vyzeral inteligentne, na nič netlačil, v podstate nič nechcel, a tak sme prepísali a prekecali nejaký ten čas, kým sa dostavila pozvánka na rande. A tak prečo nie, horší ako tí dvaja predtým už nebude. Rande prebehlo výborne, chlapík má zmysel pre humor, žije v podnájme s dvomi spolubývajúcimi, o ktorých ma ubezpečil, že sú naozaj len spolubývajúce (túto informáciu som si samozrejme neskôr osobne overila u dotyčných). To ma logicky viedlo k tomu, že zrejme ovláda self service, čo bola po predchádzajúcich dvoch omyloch alfa a omega požadovaných vlastností u loveného chlapa. Po úvodných, mierne trápnych a hanblivých stretnutiach sme sa začali stretávať pravidelne a začalo to vyzerat' veľmi nádejne. Nebola to síce láska a vášeň na prvý pohľad, ani na druhý či tretí, ale môj racionálny kus mozgu na mňa ziapal, že princovia sú na nič, biele kone im zdochli a celkovo sú nepoužiteľní k praktickému životu. Navyše vášnivá a horúca láska je zrejme len výplodom schizofrenického myslenia básnikov a romantikov, a tí všeobecne nie sú tak úplne v poriadku, takže by som u nich návod na praktický život rozhodne nehládala. Koniec koncov, čo vám po rokoch spolužitia nakoniec zostane? Vášeň vo vás vyvolajú aj zablatené gumáky na vami práve umytej dlážke a horúcou žehličkou mu môžete ožehliť košele. Navyše, čas už akosi poskočil

a ja už tiež nemám dvadsať, ani kíl, ani rokov. Po tomto rozumovom a rozumnom rozboře mojich možností som sa rozhodla, že to bude fajň, hlavne ak to porovňám s predchádzajúcimi dvomi modelmi. A toto je inteligentné, rozumné, samostatné, vcelku vtipné a vyzerá byť stabilné, čo viac si v dnešnej dobe môže žena želať? Buď uloví niekoho, koho môže vyhodit' z jaskyne s kyjakom a o pol dňa má na ohni kus zveriny, alebo uloví niečo, čo sa jej o päť minút vráti so slzičkami v očiach a s vystrčeným prstekom, že si trieskou z toho kyjaku urobil bobenko a nutne potrebuje pofúkať. Rozhodla som sa pre prvú možnosť a po nejakom tom roku sme sa teda vzali. Toľko k neľahkej a strastiplnej ceste k manželstvu.

2. Matka jedného dieťaťa

Manželstvo v prvej fáze - rozumejte bez detí, býva bezstarostnou sériou slnečných dní, práce je minimum, lebo ved' udržovať domácnosť o veľkosti 3 hrncov a jednej rýchlovarnej kanvice dokáže každá (aspoň trochu manuálne zdatná) žena ľavou zadnou a s prstom v nose. A hlavne pre mňa, multifunkčnú, praktickú osobu, zvyknutú kŕmiť veškerú domácu háved' a obrábať hriadky mrkvy a zemiakov kam oko dovidí, bolo bývanie v panelákovom byte o veľkosti 25 metrov štvorcových čistá nuda. Môj manžel mal pravidelne teplé večere, s láskou zabalený obed na ďalší deň, na sobotné a nedeľné ráno čerstvo upečenú domácu bábovku a popri tom som stíhala pravidelne každý deň cvičiť hodinovú jógu. No život ružová gombička. Nikdy sme sa nehádali, nebolo kvôli čomu - ved' kto by protestoval proti zapečeným šampiňónom so šunkovou penou, nadýchanej tvarohovo - čokoládovej bábovke a čerstvej káve počas víkendových rán. Aby bolo jasné, tak tú

bábovku som piekla večer a ráno vstávala a robila kávu výlučne ja. Nie, že by som na tom trvala, ale pán manžel sa k tomu akosi nemal. Vtedy mi to nejako neprišlo, ulovila som chlapa a teraz som sa mu snažila dokázať, že dobre spravil, keď sa nechal a pri ktorej žene by mu lepšie bolo. Inak povedané, rozmaznala som ho. Je to síce v prudkom rozpore s tým, čo som písala o tridsiatnikoch, že ich už nič nenaučíte, ale verte mi, na dobré sa ľahko zvyká a aj taký starý pes je ochotný sa nechať škrabkať za ušami každý deň, ak mu to raz ukážete. Po cca roku tento pokoj a gombičkovský život skončil. Zistila som, že čakáme prírastok. Hlavnými príznakmi bola silná ranná nevoľnosť, ktorá sa však ťahala až do neskorých nočných hodín, lepšie povedané - bolo mi zle odkedy som sa ráno zobudila, až pokým som večer nezaspala. Raňajky spravidla tvoril dúšok čistej vody a pokus udržať ho v sebe. Málokedy sa podarilo. Obedom bola desiatová polievka do hrnčeka, ktorú som chlipkala kávoovou lyžičkou spôsobom - dať si lyžičku do pusy, podržať to v ústach kým prejde pocit na vracanie, prehltnúť. Takýmto spôsobom sa mi v lepších dňoch podarilo vychlípať polievočku tak za tri hodiny. V horších dňoch som v polovici vyvrátila aj to, čo som do žalúdka krvopotne nasúkala a väčšinou som už nemala odvahu skúšať to s druhou polovicou polievky. Hlavné jedlo dňa bol suchý toast, ktorý som do seba tlačila ďalšiu polovicu dňa - po príchode domov. Po zjedení a kontrolnej hodine hore koncom som sa konečne uložila k spánku. Táto jednoduchá a dosť jednotvárna strava po mesiaci spôsobila, že som bola unavená, zoslabnutá, bolo mi zle, lebo som bola hladná, a bola som hladná, lebo mi bolo zle a tak som nevedela nič zjesť. Proste radosť žiť. Napriek tomu som sa snažila správať statočne (veľká chyba) a s plným nasadením som s drahým zariad'ovala byt, vláčila po schodoch kusy nábytku (ešte väčšia chyba), neotravovala vzduch pokojnej domácnosti, neobťažovala

sťažnosťami a celkovo neprudila. Trpezlivo som protestovala a argumentovala svokre, ktorá mi počas jej návštevy u nás naliala za „decko vína“, lebo ved’ „dieťaťu treba dopriať trochu inteligencie“ a ako žiarivý príklad mi dávala seba. Ona v čase svojho poŕehnaného stavu so synčekom (teraz mojím mužom) vypila na svadbe celú fľašu vajcového koňaku a aha, aký je krásny a múdry (he??). Predstava, že v tomto tehotenskom a ubolenom stave by som si mala ešte hrnkúť nejaké to víno, ma okamžite poslala na záchod, kde mi pri vracaní ŕumeli zuby. To jej však nebránilo v tom, že keď som sa vrátila nazad do obývačky, ešte zelenšia a zúboženejšia, podávala mi znova pohár vína, vraj - urobí ti to dobre. Išla som sa vyvracať druhý raz a potom zamierila rovno do postele. Nevysvetlíte, nepochopí.

Drahý (vtedy už rozmazaný teplými večerami a čerstvou bábovkou na ráno), chvíľu strádal, pretože varenie bolo nateraz tabu. Teda pokiaľ sa nechcel obávať toho, čo všetko by v tej bábovke našiel. Jeho nespokojnosť s daným stavom sa prejavovala iba miernym frfláním na dietetické pomery v našej domácnosti a jeho starostlivosť o mňa spočívala v tom, že mi opiekol suchý toast, aj to len na vyžiadanie a po tom, ako som bola dostatočne zelená a schúlená na posteli, takže mu bolo jasné, že ak mi ho neurobí, toho dieťaťa sa nedožije. Potom, ako správny chlap s nižším levelom empatie sadol pred počítač a dal mi pokoj na zvyšok dňa (inak povedané, ani pes po mne neštekol). Tento neutešený stav trval cca 4 mesiace, potom sa to začalo deň za dňom po troche zlepšovať. Povedala som si, že konečne bude lepšie a môžem začať normálne fungovať. Len som nejako pozabudla, že v piatom mesiaci tehotenstva už ženy mávajú väčšie bruško, a to moje bolo teda výstavný kus. V piatom mesiaci som vyzerala na ôsmy a aj som sa tak cítila. Fučala som po schodoch, nevlá-